

Kiši

„Kiši.“ „Oh, da, znam, primijetio sam.“

Kiši, dođi ovamo.

„Koliko dugo vi ovdje čekate?“

Kiši, moramo ići.

„Od izlaska sunca.“

Kiši, brzo!

„Jako kiši, da.“ „A kada ste vi stigli?“

Kiši, smjesta!

„Preksinoć.“

Jaooo! Kiši!

„Preksinoć?“

Oh, konačno! Hvala Bogu.

„Da, onuda smo se spustili, preko planine.“

Idemo.

„Ono je vaša stoka na livadi?“

Prošle su uzduž potoka.

„Stvarno vjerujete da će vas pustiti sa čitavim tim krdom?“

Ona ju je držala za ručicu, nastavila je požurivati, dok je Kiši poskakivala po kamenju potoka. Potok je tekao uz rub šume kuda su prema dogovoru plemena samo djevojke prolazile.

„Zašto nas ne bi pustili? Ionako svi moramo odatle. Ja bez svoga blaga ne idem. Pa neka me ubiju.“ „Pa i ubit će te. I ne samo tebe, sve tvoje, tvoju obitelj i tvoje blago.“

Taj su potok zvali Laima. Vjerovalo se da potok čuva zmijski tok koji opasuje šumu poput obale sačinjene od vode. Potokom gmiže vodena zmija, šari poput strelica; u vodi ispisuje smjerove kojima žene trebaju proći da bi postale dostojne svojih zadaća. Šumu su opisivali kao zeleno jezero i nijedna žena koja nije pratila vodene tragove zmiје u potoku nije smjela ući u zeleno jezero. U zelenom su jezeru drveća bila posvuda. *To obično bude tako kada si u šumi*, mislila je Kiši. *Dlakavi mjesec. Brkati ježeви. Hrapave voćke. Žive u ježevoj glavi koji*

lovi visoke voćke, brz, hitro prelazi taj potok, ide po voćke sigurno. Može na stablo. Oh, pa to je jezero puno ježeva! Kiši ne diraj to slučajno! Kiši, molim te, ovaj je ježić jako opasan i ne voli kada ga djeca diraju. Zašto? Mama, idemo u šumu! U zeleno jezero! Tamo nam je uvijek fino. I nema tih nekih opasnih ježeva. Ali ovi ježevi nisu opasni, to je samo tako zbog dlakavog mjeseca. Mama! Kiši! Idemo. Samo da više prođemo. Mama...

“Kada su zatvorili prolaz?” „Kada su sve žene prešle u Jezero.“ „Oh, zašto su to uradile...“

Mama je nosila halju protkanu strelicama, podizala je kako bismo se približile vodi. Ja sam željela prijeći na drugu stranu vode, vukla me stalno za ruku, govoreći mi, kada ćeš ti imati svoju djevojčicu, ti je prevedi preko vode. Sada idemo drugamo. Laima! Požuri!

„Eh, zašto su to uradile...“ „Povela ih je Laima.“ „Ona žena?“ „Ne. Ona je već odavno prošla. Voda, voda ih je pozvala.“ „Zmije.“

Laima je skoro izgubila ostale žene iz vida, krenula uzeti Kiši u naručje. Nije je bilo.

„Pusti te žene. Mi ćemo uspjeti proći. Vojnici noću spavaju, tako svi govore. Jučer ih je prešlo stotine, i povelu su blago. Puštaju nas, kad ti govorim.“ „Vjerujem ti.“

Pretrčala je na drugu stranu potoka. Laima se uspaničila. Zazvala je, ali ona je nestala u zelenom jezeru.

„Znaš, ja bih odavno prešao, ali čekam svoje sinove, čuvaju blago. Dođi, hajde da pristavimo vatru, zahladit će.“ „Ja ću večeras prijeći.“ „Uradi to, ja bez sinova ne idem.“

Posvuda, posvuda, posvuda drveća, široko lišće i dlakavi mjesec. *Ma gdje su ti ježevi... love visoke voćke. A gdje su visoke voćke... iznad visokih stabala. Voćke rastu na najvišim stablima, puštaju korijenje duboko u jezero, puštaju žilice, hodnike kojima hodaju ježići, po kojima kotrljaju voćke, gurkaju ih do staza obasjanih dlakavim mjesecom... kuda idu te staze? Provlače se šumom...kamo sežu? Do drugih jezera i do drugog mjeseca. Postoje dva mjeseca u zelenom jezeru? Postoji onoliko mjeseca koliko ih trebaš. Ali ja ne znam koliko ih ja*

trebam. Postoji plavi mjesec. Plavi? Da. I zlatni. I srebrni. Postoji li bijeli? Postoji bijeli. I ljubičasti? Da. Svi oni postoje. Obasjavaju nekoliko planina i puno planinskih puteva. To je jako dobro! Jer moj brat već dugo hoda planinskim putevima i treba mu svjetlo. A gdje je tvoj brat? Pa... u nekoj od planina. Čuva blago. Vodi ga dalje od dlakave planine, u njoj nema više hrane. I sve su se životinje preselile. Jesu se kod tebe preselile? Ovdje je tako lijepo! Ja najviše volim ježeve. Moj brat voli koze. Ja volim ježeve. Ovdje ih ima mnogo! I hodaju po drveću i plivaju u jezeru! Koji ježevi? A da te nešto pitam. Pitaj. Jesu li ježevi pod zlatnim mjesecom zlatne boje, a pod plavim mjesecom plavi? Jesu. A ako žele ostati smeđi? Otkuda ti da su ježevi smeđi? Pa... vidjela sam. Gdje si ikada vidjela smeđeg ježa? Pa... u knjizi. Ali ovdje nikada nije prošao nijedan smeđi jež. Pa nije. Onda? Onda... onda su ježevi boje mjeseca! Jesu, a ti si baš mudro biće. To mi govore svi. Zovem se Kiši. Mi te poznajemo, Kiši. Svi te u Jezeru te znaju... A mog brata? Znaš li mog brata? Prije smo k tebi dolazili s mamom. Ona se zove Laima. Znaš li gdje je moj brat? Ja znam da znaš! Ja te molim, ja te molim, ja sam k tebi došla jer znam da ti znaš! Ti znaš! Gdje je Laima, gdje ti je majka? Pa...ne sjećam se. Tvoj brat... je točno iza tih trokutastih vratnica u drvetu iza tebe. Gdje? Okreni se. Ne vidim. Gledaj bolje, Kiši. Gledaj. Da gledam... Aaaaah! Vidim! Vidim ga! Koga? Prolaz. Ti si tako mudra Kiši. Prođi onuda i naći ćeš ga.

„Vatra se skoro ugasila, možda da skupim još granja?“ „Ne, ti nemoj. Ako namjeravaš proći, moraš sada krenuti.“ „Baš sada? Ali...“ „Nemoj da te bude strah.“ „Vršak mjeseca se još nazire.“ „Samo prijeđi. Vidiš onaj trokutasti prolaz među stijenama?“ „Da.“ „Tamo nitko nikada ne stražari. Boje se duhova. Ipak nam je nešto ostalo.“ „Stvarno...“ „Spustit ćeš se noćas. Mjesec će se sada potpuno povući. Samo se drži ruba i brzo prođi kroz prolaz. Svima je uspjelo, ne vidim zašto ne bi i tebi!“

Kiši! Kiši!!! Kiši!!! Nekoliko žena ju je čulo vikati te su dojurile do nje. Što se dogodilo? Otišla je! Pobjegla je preko vodene zmije! Pa i ti si Laima. Znala si da se to kad-tad mora vratiti. Idemo. Ne smijemo sada stati. Dogodilo se, gotovo je sada, ne možeš ništa učiniti. Žene su krenule dalje. Laima im je okrenula leđa i prešla potok, zakoračila u šumu.

„Hvala ti na svemu.“ „Nema na čemu, ionako sam tvojoj majci životni dužnik. Idi sada, ne oklijevaj, mjesec se povukao, prolaz je slobodan. Budi lakonog. Budi nečujan.“ „Ako ih

sretnoš... moju majku i Kiši... reci im da sam uspio. Štogođ da se desi, reci im da sam prešao.“ „Hoću. Ali ti znaš, Kiši će te uvijek tražiti.“ „Znam.“

Hodala je dugo i našla Kiši kako leži raširenih ruku ispod Majke šume. Krasio ju je zadovoljan smiješak. Koža joj je bila topla i vrlo je polagano disala. Nijanše šume ljeskale su se u jezeru. Podigla je nježno tjelešce i gledala u zlatno-plavi mjesec. Lica su im se sjajila ispod plavog lišća, Kišina koža bila je posve zlatna. Držala ju je u naručju i dugo s njome disala. Na svaki izdisaj, Kiši je iz nosnica izlazio rahli zlatni prah, neznatan, kao što noću gljive puštaju spore u zrak. Njezina je kosa bila vodena. Milovala ju je dugo.

